

ΑΛΒΙΟΥ ΤΙΒΟΥΛΛΟΥ

ΠΕΜΠΤΟ ΕΛΕΓΕΙΟ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Ἦμουν σκληρός, τὸν χωρισμὸν, ἔλεγα, θὰ βαστάξω
 γερά· καὶ ἀπὸ καιροὺς ἡ ἀνδρεία καύχησί μου
 πάει καὶ ἄν σβοῦρος στρέφομαι γοργὸς ἔς τὸ στάδι γύρω,
 ποῦ γρήγορο παιδί με γνωστὴ τέχνη στρέφει.
 Καῦσε τὸν ἄγριο, στρέβλωσ' τὸν, νὰ μὴ θελήσω πλέον
 καυχήματα νὰ εἰπῶ· δάμασε τ' ἄγρια λόγια.
 Πλὴν ἔλεος, ἔς τὸν κρυφὸ δεσμὸ τῆς κλίνης μας σ' ὀρκίζω,
 ἔς τὴν Κύπρι, ἔς τὴν εἰδή, ποῦ ἀπάνω μου ἄκουμποῦσες.
 Ἐγὼ ἡμῖν, ποῦ ἔταν κοίτουσιν ἔς ἀρρώστια βυθισμένη,
 σ' ἐγλύτωσα, ὅπως λέν, με τὰ ταξίματά μου.
 Ἐγὼ με θειάφη καθαρὴ σ' ἐξάγνισα εἰς τρεῖς γύρους,
 ἐνῶ ψάλνε ἡ γρηῃὰ τὸ μαγικὸ τραγοῦδι·
 ἐγ' ὄνειρα σοῦ ἡμέρωσα δεινά, νὰ μὴ σέ βλάψουν,
 ποῦ μ' ἅγιο τρεῖς φοραὶς κριθάρ' εἶχα νὰ διώχνω·
 Ἐγὼ με στέμμα πέπλινο καὶ με λυτὸ χιτῶνα
 ἔς ἐννιά νυκτῶν σιωπαῖς ταζόμουν τῆς Ἑκάτης.
 Τὰ τάμματα μου ἐδάσταξα, καὶ χαιρετ' ἄλλος τώρα
 τὸν ἔρωτα, εὐτυχῆς με προσευχαῖς δικαῖς μου.
 Κ' ἐγὼ ὁ μωρὸς φαντάζομαι ζωὴν εὐτυχισμένη,
 ἂν γλύτονες ἐσύ, πλὴν ὁ Θεὸς δὲν θέλει.
 Ἄγρους θὰ σκάπτω καὶ ὁ ζεστός ἥλιος ἐνῶ θὰ φρύγη
 ἔς τ' ἄλῳνι τοὺς καρπούς, δραγάτης μου ἡ Δηλία
 θὰ ἔναι καὶ σκάφαις γεμισταῖς σταφύλια θὰ φυλάγη
 καὶ ἀφράτους, πατητοὺς με γοργὸ πόδι μούστους·
 κοπὴ θὰ μάθη νὰ μετρά, ἔς τὸν κόρφο τῆς νὰ παίζῃ
 με φλύαρο παιδί σπιτοθρεμμένων δούλων·
 ἀστάχι αὐτὴ γιὰ σιτηρά, σταφύλια γιὰ τ' ἀμπέλι
 θὰ δίδῃ καὶ γι' ἄρνιά θυσίαις τοῦ Πριάπου.
 Ὅλους αὐτὴ νὰ κυβερνᾷ, νὰ μεριμνᾷ τὰ πάντα,
 καὶ ἄς ἡμ' ἐγὼ μηδὲν εἰς ὄλο μου τὸ σπίτι.
 Νὰ ῥχετ' ἐδῶ ὁ Μισσάλλας μου, ὠρίμους νὰ τοῦ κόβῃ
 καρπούς ἀπὸ ἐκλεκτὰ δενδρόκλαρα ἡ Δηλία
 καὶ νὰ προσέγῃ με σπουδὴ τέτοιον σεβάσμιον ἄνδρα,
 νὰ τὸν δουλεύῃ αὐτὴ ἔς τὸ γεῦμα κ' ὑπακούῃ.
 Ἐπλαθ' ὁ νρῦς μου τέτοια, πλὴν μακρὰ ἔς τῆς Ἀρμενίας
 ταῖς μυρωδιαῖς Νοτιά τοὺς πόθους διώχνει κ' Εὐρος.
 Συχνὰ τὴν ἔγνωια ἐπάσχισα με τὸ πιστὸ νὰ διώξω,
 καὶ ὁ πόνος τὸ κρασί μου τὸ καμ' ὄλο δάκρυ.

Ἄλλην ἀγκάλιασα συχνὰ καὶ ὡς ἄρχιζ' ἡ ἡδονὴ μου,
 ἡ Κύπρις μου θυμᾷ τὴν δέσποινα καὶ φεύγει.
 Ἡ κόρη, ὡς ἐξεπλάγιαζε, με λέγει ἀποδεμένον
 καὶ πῶς ἡ ποθητὴ ξεύρει — ἐντροπή! — καὶ μάγια.
 Δὲν με ἀποδένει με ψαλμούς, ἀλλὰ με τὴν εἰδὴ τῆς,
 με χέρια τρυφερά, με τὴν ξανθὴ τῆς κόμη.
 Τέτοια σέ κήπους μιὰ φορὰ χαλινωμένον ἐφέρθη,
 νηρηϊδὰ γαλανή, καὶ ἡ Θέτις ἔς τὸν Πηλέα.
 Μ' ἔβλαψε τοῦτ', ὅτι ἐραστὴ κατέχει πλούσιον τώρα,
 κ' ἐμένα πονηρὴ σφύριασε μεσίτρα.
 Ὡμὰ νὰ τρώγῃ κρέατα, μ' αἵματωμένο στόμα
 πικρὰ ποτήρι· αὐτὴ πολλῆς χολῆς νὰ πίνῃ·
 γύρω ἡ ψυχαις τὰ πάθη τους νὰ τῆς βογγᾶν πετῶντας,
 καὶ τὸ δεινὸ στριγγι νὰ τῆς λαλῇ ἔς τὴ σκέπη·
 καὶ αὐτὴ ἀπὸ πείνα μανιακὴ ἔς τοὺς τάφους γύρω χόρτα
 καὶ κόκκαλ' ἄς ζητᾷ, ποῦ ἀφῆκαν ἄγριοι λύκοι.
 ἄς τρέγῃ με γυμνὰ μεριά ἔς τὰ τρίστρατ', ἄς οὐρλιάζῃ,
 ὡς ποῦ δεινὰ σκυλιὰ νὰ τὴν ξεβγάλουν πέρα.
 Εἶδα σιμάδια· θὰ συμβῇ· Θεὸν προστάτην ἔχει
 καὶ ὁ ἐραστής, λυσσὰ κ' ἡ ἀδικουμένη Κύπρις.
 Καὶ ἀμέσως σὺ ταῖς συμβουλαῖς τῆς πλεονέχτρας γραιῖας
 παῦσε ν' ἀκοῦς· νικᾶν καθ' ἔρωτα τὰ δῶρα·
 πρόθυμο θὰ ἔχῃς τὸν φτωχόν· σιμά σου θὰ ἴθῃ πρῶτος
 καὶ θὰ ἔναι σταθερὸς ἔς τὸ τρυφερό σου πλάγι·
 τὸν κόσμον ἔς τὰ στενώματα θὰ σοῦ παραμερίζῃ,
 συνοδευτὴς πιστός, καὶ θὰ σοῦ ἀνοίγῃ δρόμον·
 αὐτὸς κρυφὰ θὰ σ' ὀδηγῇ ἔς τοὺς μυστικούς· σας φίλους,
 θὰ λυῇ τὴν ποδεμὴ καὶ ἀπ' τὸ λευκὸ σου πόδι.
 Ἄχ! μάταια ψάλλω, ἡ θύρα τῆς με λόγια δὲν νικᾶται
 καὶ πρέπει γεμιστὴ νὰ τὴν ἀνοίξῃ φούχτα.
 Καὶ ὁ δυνατώτερος ἐσὺ τὰ πάθη μου ἄς φοβᾷσαι
 εὐκόλα τὸν γοργὸ τροχὸ τῆς στρέφ' ἡ Τύχη.
 Κι' ἄλλος δὲν σκάει ἀνώφελα μὲς τὸ κοτῶφλι τώρα
 προσεκτικός, συχνὰ κυττᾷ καὶ ἀποτραβιέται,
 καμόνεται διαβατικός, κατόπι ξανατρέχει
 μόνος καὶ φτυεὶ ἔμπροστὰ ἔς τὴν ἴδια τῆς τὴ θύρα·
 Δὲν ξεύρω κρυφὸς ἔρωτας τί σου ἐτοιμάζει· ὡς τότε
 χαίρου, παρακαλῶ τὸ σκάφος πλέει ἔς τὸ ρεῦμα.

Μετάφρασις ΓΛΑΥΚΟΥ ΠΟΝΤΙΟΥ

